

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

4. Dies Novemb. Sic nos agere debemus , ut non tanquam propter corpus vivere debeamus, sed tanquam non possimus sine corpore. Seneca epist. 15.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

mus vitæ exitus , qui si praxi illa non concluditur
spes vitæ illuditur , votum salutis fallitur, hæc
non tantum est salutare, sed pro salute necessarium
denique hæc omnia:

Qui scit laudatur, qui nescit vituperatur.

4. DIES NOVEMB.

Sic nos agere debemus , ut non tanquam proprium
corpus vivere debeamus, sed tanquam non pos-
simus sine corpore. *Seneca epist. 15.*

Mortifi-
catio.

Prima scientiæ Sanctorum rudi-
menta, fateor sunt corpori pe-
quam rudia, sed spiritui utilis
prima enim in eius schola lectio
est carnis mortificatio, non terrearis verbi asperita-
te, frange corticem qui amarus, ut gustes nucleum
qui suavis est, ne attendas verbum, sed expendere
ibi sensum. Hæc quam times carnis mortificatio, est
quàm optas cordis vivificatio: sic moriendo fugis
mortem, acquiris vitam: quid? an ergò tyrannus est
Deus qui nostris se oblectet doloribus, qui sibi placeat
in nostris cruciatibus: qui pascatur nostris in-
ediâ, qui reficiatur nostrâ siti, qui ditetur nostra op-
state, qui exultet nostris gemitibus, cui dulce sit
mulos, jucundum filios suos dilectos & sic dilectus
toto corpore, ciliciorum asperitate vestitos, flagel-
lorum diritate laceros, sanguine nostro cruentos, cum
ni denique solatio destitutos, mœrore oppressos in-
rui? quasi non posset nos, nisi sic afflictos rui,
profectò, necesse est mortificatio sit bonum in-
comparabile, & illius boni emolumentum sit in-
æstimabile, cum ille bonus, & misericors Deus,
cum

cum ille pater amabilissimus illam nobis tam læpè, tam accuratè, tam impensè per se, per Unigenitum suum, per Prophetas, per Evangelistas, per Apostolos, per primos Ecclesiæ Magistros voluerit nobis commendare, imò & mandare, quomodò Jesus nostri magis, quàm nos ipsi amans, tam mitis, & humilis potuisset enuntiare hæc verba. (a) *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie: nisi sciret ex hoc semine uberrimam nobis inde posse accrescere & gratiæ, & gloriæ segetem?*

II. Age fructus inde crescentes, ut simus cum Joseph, filii accrescentes, suis momentis trutinemus. Si quis pater filium haberet, eumque primogenitum, imò quod caput est unigenitum, morbis non tantum plurimis, sed maximis infestatum: si laborarent pedes podagra, manus chiragrâ, alii artus seyathicâ, stomachus cholicâ, totum corpus gangrænâ; si jaceret in Nosocomio uti Job in fimeto, qui esset potiùs simulacrum cadaveris, quàm figura hominis; ejusque pater calleret arcanam aliquam artem sibi uni notam, aliis ignotam, qua posset sine difficultate, facilè, sine impensis, gratis, sine cunctatione, citò, illi mederi; totque ac tanta mala pellere, ac pristinæ valetudini restituere, si artem illam celaret, nec eâ ad solatium filii uti cuperet. Hunc ætu diceres patrem, an carnificem & hunc ne censes erga filium medicum, an contra filium Tyrannum? hunc ne interpretaberis filium prosequi amore, an persequi odio? quis unquam Nero ferocius sævisset in copus clicujus
Catho.

(a) *Matth. II. 29.*

Catholici, quàm hic filii sui unigeniti una esset omnium sententia, hunc talem non modò è parentum eradendum catalogo, sed nec in hominum recensendum numero; qui sic filium detestaretur ut tantillo labore, suum in filium vellet affectum stari.

III. Quod damnare ab homine fieri, ne probè si id faciat Deus, non est pater qui sic diligit filium & Deus hominem utpote pro quo factus est homo nec Job in suo sterquilinio tot fuit oppressus immitatibus, quot homo post casum primi hominis utpote cujus tanta est infirmitas, ut à planta pedis à que ad verticem capitis non sit in eo sanitas: unicum est pharmacum morbis tantis proscribendis, nec tantum utile sed facile, mortificatio, hanc nobis proponit magnus ille Medicus, de quo olim virtutes bat, & sanabat omnes, illam nobis non tantum commendat, sed inculcat, imò ut hoc tam necessario utaris medicamento, non tantum mandat præcepto, sed præit exemplo, sumit in manus calicem, cujus haustu eris sine ullo morbo in pristino statu: (a) potestis bibere calicem quem ego biburum jam propinat & sic invitat, ut bibas, præbicit. Hoc calicè homo affectus suos componit, appetitionibus exorbitantibus modum imponit, purgat intellectum: renovat spiritum, in pristinam assentit firmitate libertatem, extinguit libidinem, proscribit invidiam, exterminat iracundiam, denique omnibus eximit infirmitatibus, qua igitur fronte exoptat quis reticuisse Deum, nec judicasse tam salutare remedium, tam necessarium pharmacum? cur has

(a) *Matth. 20. 22.*

medicina ad salutem non utamur? sit licet hæ medicina amara carni, est chara menti, carni non indulgeas, ut cœlestia sapias:

Incrassata caro, gustat cœlestia raro.

5. DIES NOVEMB.

Pœnitentiã appellata quasi punientia, eo quod ipse homo in se pœnitendo punit, quod malè amisit:

Hugo l. 3. de mysteriis Ecclesiæ.

Ubi præ- I.
cessit cul-
pa; sequa-
tur pœna:

A

Ltera arcanae illius scientiæ, de qua heri, lectio, est sui ipsius Deo oblatio. Primas in omnibus tribue qui est omnium

primus, utpote principium. Illi offeres primas vitæ, qui vitæ tuæ est dominus, cui enim potiori jure vives, quam ei à quo habes quod vivis? nec enim usquam vives verius, nunquam felicius. Deo ut vivas, tibi, mundo, peccato motere. Eidem ut placeas, ejus justitiã misericordiã placa. Sicut nullum est momentum quo illum in te non expetiris beneficium, sic nec momento illum sustine offensum, quia æterni est interitus discrimen, gravius aliquod, vel momento, fovisse crimen. Quid si differatur ultra terminos misericordiæ, & præcidatur spes veniæ? satis ut metuas ne pereas, est, posse perire. Multis id sæpius evenit, tū cave & time, ne tibi eveniat. Offensa omnis in semita cœli, error est tantò periculosior, quantò prolixior. Cogita vias tuas, & si ducant per devia, converte pedes tuos; quo pergis diutiùs, recedis longius, redibis difficiliùs: nolle in calle errorem corrigere, est velle ruinam incurrere: nolle redire, est velle perire: redeas ergò in mentem, ut redeas in rectum callem;